

opusdei.org

## **Prelaadi kiri (veebruar 2009)**

Väikesed ja suured ebameeldivused, väikesed igapäevamured, on soodsad võimalused, et vaadata Kristust Ristil. Lootus ja armastus, mis sellest tärkavad, on selle Opus Dei prelaadi kirja teemaks.

08.02.2009

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Palve on nüüd ja ka tulevikus parim relv kristlaste jumaliku ühtsuse

saavutamiseks. Selleks oleme püüdnud eriti viimaseid nädalaid, oktaavi püha ühtsuse eest, ära kasutada ning sellel aastal, mis on pühendatud püha Paulusele, oli sellel veel eriline tähendus. Pealegi Opus Deis nagu soovitas püha Josemaria, palvetame me iga päev *pro unitate apostolatus*, paludes Jumalat, et need, kes Jeesuse nime appi hüüavad ja teda Issandana tunnistavad, võiksid niipea kui võimalik saada üheks karjaks ühe karjasega.[1]

Nüüd tahan teile meenutada, et koos palvega, saadab kogu apostellikku tööd – ja sellepärast aitab töö ka kristlikku ühtsust suurendada – rõõmus ja suuremeelne lunastus, mis ühendab meid tihedalt Kristusega. Ärgem unustagem, et Ristil meie Issand lunastas meie patud ja avas meile võimaluse Temaga samastuda.

Meie Isa rõhutas tungivalt, et lihasuretamine on ”**meelte palve**”.

[2] Me armastasime Kristust ristil ja jagasime Temaga oma väiksemad ja suuremad ebaõnnestumised – lisaks isiklikule patukahetsuse soovile - , rõõmu võimalusest olla kaasosaline, Apostli eeskujul, Müstilise ihu ülesehitamisel: Nüüd ma rõõmustan oma kannatuses teie pärast, ja oma ihus ma täidan puuduvat osa Kristuse kannatustest tema ihu, see tähendab koguduse heaks.[3]

Paljudes kohtades ei saada aru puhastuse ja kooslunastuse väärtusest, mis tähendab aktsepteerida ja ohverdada koos Jeesuse Kristusega. Püha Josemaría vaatlus ühes *Püha Ristitee* peatuses on väga ajakohane: **”Kõikjal enda ümber näeme hirmu risti ees, Issanda risti ees. Iga ebamugavust elus nimetatakse ” ristiks” ning neid ei suudeta kanda Jumala lapse hoiakuga, tunnetades nende üleloomulikku väärtust. See läheb nii kaugele, et sageli eemaldatakse**

## **teedeäärsed ristid, mis meie esiisad olid püstitanud...!”**

”Kristuse passiooni läbi sai häbipuust triumfisammas. Rist on Lunastaja tunnusmärk: in quo est salus, vita et resurrectio nostra – temas on meie õndsus, elu ja ülestõusmine.” [4]

Ma kutsud teid sügavamini nende sõnade üle mõtisklema, eriti järgmistel nädalatel, mil valmistume pühitsema - 14. veebruari, mis on tänupäev Opus Deis kuna see on kahe olulise sündmuse aastapäev - , samuti selle kuu viimast nädalat, mil algab Paastuaeg. Viidates nendele tähtsatele momentidele, esiteks, kui algas Opus Dei apostellik töö naistega, 1930. aastal ja Püha Risti preestrite ühingu tegevus, 1943. aastal, oli meie Isa väga tänulik Jumalale. Püha Josemaría nägi seda nagu jumalikku Ettehooldust, et need kaks tähtsat sündmust Opus Dei

ajaloos samal kuupäeval alguse said, kuigi erineval aastal.

Ühest küljest, nägi ta selles kokkulangemises nagu ühtsuse väljendust, mis on olemuslik Jumala Rahva erinevatele komponentidele, millest moodustub Opus Dei. Samal ajal, mõistis püha Josemaría veel selgemini, et Kristus Ristil juhib igaühte ja kõigi liikmete tegevusi Opus Deis. 1931. aasta augustis tegi meie Issand talle arusaadavaks, et Jumala mehed ja naised kõigi oma inimlike tegevuste kaudu kõige etteotsa risti asetama peavad, et selle abil oma töö pühendada ja pühitseda. See jumalik soov sai ametliku kinnituse 14. veebruaril 1943, mil – nagu kinnitas meie Asutaja – **”Issand soovis kroonida oma Töö Püha Ristiga”**

Sügav teoloogiline, vaimne ja apostellik ilmikute ja preestrite ühtesulamine, mis on Opus Deile

algusest peale omane, sai sellele sobiva juriidilise struktuuri, kui Paavst Johannes Paulus II talle personaalprelatuuri nimetuse andis. Tänapäev Püha Kolmainust selle preestrite ja ilmikute ühenduse efektiivsuse eest kiriku missioonis *pro mundi vita* [5], maailma lunastamiseks.

Ükskord nende aastapäevade puhul kommenteeris püha Josemaría: **Ma arvasin, et Opus Dei on ainult meestele. Mitte, et mul oleks midagi naiste vastu. Ma armastan väga Jumalaema; armastan oma ema ja teie emasid. Armastan kõiki oma tütreid kogu maailmas, kellel on Jumala õnnistus. Aga kuni 14. veebruarini, 1930, mul ei olnud mingit ettekujutust, et naised võiksid olla Opus Deis, kuigi mul oli suur soov täita kõiges Jumala Tahtmist. Kui lõpetasin missa pühitsemise sel päeval, sain ma aru, et Jumal soovis ka naiste**

**seksiooni. Hiljem, 14. veebruaril, 1943, soovis ta kroonida seda ehitist Ristiga, milleks on: Püha Risti Preestrite Ühendus.[6]**

**Ja rääkides spetsiaalselt Opus Dei naistele, ta jätkas: Minu tütred, teil on preestri vaim, kordan ma teile koos püha Peetrusega: vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis ( 1Pt 2:9) Te olete valitud sugu, tõeline preesterkond, püha rahvas... Ja peale selle, teil on privileeg, sest Jumal valis naise olema tema Ema: alati Neitsi, meie Püha Ema Maarja, kes jääb seisma Risti jalamil, kindlalt, armastusega. Temalt õpite te olema kaaslunastajad...oma innukate palvetega Jumala poole, heastamisega, teda tänades, teda anudes, viite lõpule – nagu ütles püha Paulus – Kristuse kannatuses: et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea**

**pro corpore eius, quod est Ecclesia  
(Kol 1:24) Ja meie Issand, kes on  
Jumalik Külvaja – pidage neid sõnu  
meeles – võtab teid oma  
veritsevatesse kätesse, nagu kaks  
peotäit nisu, ta pigistab teid ja  
viskab õhku, et teid üle kogu maa  
laiali puistata. Olete Jumala  
õnnistus. Olete Jumala viljakus ja  
tema abiga võite teha mida iganes.  
[7]**

Preestrihing on omane kõigile  
kristlastele, mille oleme saanud  
Ristimise ja Kinnitamise kaudu.  
Jumal soovib, et see oleks meis kõigis  
elav, analoogselt nagu inimhing  
informeerib igal hetkel oma  
voorusega keha erinevaid piirkondi.  
Säilitagem seda preestrivaimu alati  
elavana, nagu oleks see meie südame  
tukse: vaimulik impulss, mis viib  
meid ühendusse ristilöödud ja  
ülestõusnud Kristusega, sooviga, olla  
täiesti tema tööriistadeks hingede  
päästmisel. Kuidas mõjutab Püha



Altariohver sinu päeva, sinu tööd,  
sinu vennalikkust, sinu apostolaati?  
Kas sinu armastus Issanda kannatuse  
vastu kasvab iga päevaga? Kas sinu  
hinges suureneb vajadus  
patukahetsusele?

Minu tütred ja pojad, see oli selles  
kuus, kui meie Isa ütles tohutu  
kiindumusega Jumalale - samal ajal  
kui ta püha Eliisabeti kirikus  
nunnadele Püha Armulauda jagas -  
järgmised sõnad: **”Ma armastan  
sind nii väga”**. Ja kuulis siis kohe  
jumalikku vastust: **”Armastus on  
tegudes ja mitte magusates  
sõnades”** [8]: ma kutsun teid palves  
ja ohverdustes mitte järgi andma –  
see oli ka temal alati hingepeal.

Püha Pauluse kogemus, kui mehe  
kogemus, kes armastas Risti ja oli täis  
indu, et maailm lunastada, on vaja  
uuesti esile tuua kõigis usklikes.  
Benediktus XVI tuletas seda sageli  
meelde sellele Apostlile pühendatud

aastal. **Püha Paulusele**, ütles Paavst ühel audientsil, **oli rist esimeseks alustoeks inimkonna ajaloos; see on tema teoloogia keskpunkt, sest öeldes "Rist" tahame öelda *salvation*, andes tänu kogu loodule. Kristuse Risti teema saab oluliseks ja esmaseks elemendiks Apostli jutlustes.**[9]

Püha Paulus õpetas lakkamata Risti vajadusest kõikjal, kuhu ta läks, kaasa arvatud linnad – nagu Korintoses – kus valitses silmatorkavalt hedonism. Võtkem väga tõsiselt seda näidet, millele me kõik järgnema peame, eriti praegusel ajal. Sest sõnast "Rist" - kuulutas Apostel ilma inimliku uhkuseta – "on narrus neile, kes hukkuvad, aga meile, kes päästetakse, on see Jumala vägi (...) siis oli Jumalale meelepärane päästa selle narri kuulutuse kaudu need, kes usuvad. Sest juudid nõuavad tunnustähte ja kreeklased otsivad tarkust, meie aga

kuulutame ristilöödud Kristust, kes on juutidele ärrituseks ja paganaile narruseks.”[10]

Täna, nagu alati on see tähtsaks südameasjaks, et inimesed kuuleksid neid tõdesid selges keeles kuuleksid, mis on samal ajal optimistlik, julgustav ja täis lootust. **Apostel ei taha mitte ainult Korintlastele ja Galaatlastele, vaid meile kõigile meelde tuletada, et Ülestõusnu on alati seesama, kes sai risti löödud. Risti ”skandaal” ja ”narrus” seisnevad selles, et just seal, kus näib olevat ebaõnnestumine, valu, lüüasaamine, on Jumala lõputu armastus täies jõus, sest Rist on armastuse väljendus ja armastus on tõeline jõud, mis avaldub isegi näilises nõrkuses.**[11]

Armastus Kristuse vastu annab Saulusele ebatavalise jõu, millega ta kristliku sõnumi kogu maailma edasi kannab. **Paljud kujutavad Paulust**

kui võitlushimulist meest, kes oskab kasutada sõna mõõka. Tema apostliteel ei puudu tülid, pealiskaudne harmoonia ei olnud talle omane. (...) Tõde oli tema jaoks liiga suur, et seda välise edu pärast ohverdada. Tema jaoks oli tõde, mida ta kohtumisel Ülestõusnuga koges, võitlus, tagakiusamine ja kannatus. Kuid kõige rohkem liigutas teda asjaolu, et Jeesus armastab meid, ning soov, seda armastust teistele jagada. Püha Paulus oli armastav inimene ja sellepärast võib kõike, mida ta tegi ja kannatas, ainult sellest vaatepunktist vaadata. Ainult sellel alusel võime tema õpetuse põhjanevatest ideedest aru saada.[12]

Nendes ridades väljendub suurepäraselt, mis on apostelliku, preestrihinge mootor, mida me kõik peaksime suurendama. See on nagu Apostli sõnade kaja: *caritas Christi*

*urget nos* [13], Kristuse armastus sunnib meid. Samuti ka need järgmised sõnad: *Sest kui ma Evangeeliumi kuulutan, ei või ma sellega kiidelda, kuna see kohustus on pandud minu peale ja häda mulle, kui ma Evangeeliumi ei kuuluta*[14] Põlev ind, Kristuse käskude truult järgida – seesama, mida kõik kristlased kogenud on – viis Pauluse selleni, et ta oli jätkuvalt teel ja jutlustas Jeesusest, vaatamata väsimusele või ohvrile, mida tema missiooni täitmine kaasa tõi.

Ja seesama soov mõjutas ka esimesi kristlasi. **Kõik asuvad teele, et oma puhtusega paganliku maailma porilombid puhastada.(...) Rooma ühiskond vaatab imestades, kuidas noortest meestest, täies füüsilises ja vaimses jõus, saavad uue usu Apostlid, nad ei eraldu maailmast, ja ei erine millegi poolest teistest, on ainult tuli, mis nende rinnas põleb. Samuti võis keiserliku**

**Rooma ühiskond näha patriitside ja plebeide perekondade tütreid kroonimas oma puhtust patukahetsusega. Ja üha rohkem võib näha püsiva apostolaadi mõjusid, mis ei pea puhkust, mis on suurejooneline ja ohvrivalmis ning üle pidude kära amfiteatrites, ja bankettidel, kõlab Kristuse hääl üha valjemini.[15]**

Jah, mu tütreid ja pojad: ainult Jeesuses Kristuses leiame me põhjuse, miks töötame hingede heaks, ja miks me tahame, et see muutuks iga päevaga intensiivsemaks ja sügavamaks. Ja kui me armastame teda " lootusetult" nii, nagu püha Paulus, siis ei saa ükski takistus, ega raskus, olgu need kas välised või sisemised, meie apostolaati peatada. Vaadeldgem veelkord püha Josemaría sõnu, mis ta lausus, käies Pauluse jälgedes: **"Kust ammutab püha Paulus selle jõu? Ma suudan kõik tema läbi, kes**

teeb mind vägevaks”(Fl 4,13). Ma suudan kõike, sest see usk, see lootus ja see armastus tulevad ainuüksi Jumalast. Mul on raske uskuda sellise apostolaadi üleloomulikku mõju, mis ei toetu elule tihedas läbikäimises Issandaga ja mis seal oma kindlat keskpunkti ei leia. Küll aga töö keskel, kodus või tänaval, paljude suurte ja väikeste probleemide keskel, mis meile iga päev ette toob: seal ja mitte kuskil mujal, aga siis, kui sinu Jumal on sinu südames. Ja siis meie sõnad, meie teod – isegi meie hädad – väljendavad seda Kristuse *bonus odori* (2 Kr 2, 15), Kristuse head lõhna. Ja teised hakkavad märkama ning ütlevad: Siin on tegemist kristlasega” [16]

Mõne päeva pärast, 19. veebruaril on meie armastatud Don Alvaro nimepäev. Järgnegem ka selle Jumala teenri eeskujule, kelle südames oli

sügavalt juurdunud soov, hingesid päästa. Palvetagem, et tema pühakskuulutamise *iter* ruttu saabub. Ilma mingi soovita kiriku arvamust ennetada, oleme me siiski kindlad, et oma vooruste heroismi tunnustamine võib viia selleni, et paljud inimesed otsustavad "muuta kõik hetked ja olukorrad oma elus võimalusteks, et Kristuse Riiki armastada ja teda teenida".[17]

21.veebruaril on mul rõõm, kaks teie Assotsieerunud venda diakoniks pühitseda. Mulle meenub püha Josemaría soov, võida arvestada selles teenistuses Assotsieerunud poegadega. Tema ise ei saanud kogeda selle teostumist maapeal, aga tema palve ja tema kahetsus jõudsid taevani. Ja sellest lähtuvalt võite aru saada, et teie – meie kõik – oleme selle palve vili, millega ta ka taevas meie eest välja astub, ja selle suuremeelse ja rõõmsa heastamise



vili, mida ta oma eluajal meisse  
sisendas.

Eile kutsus Püha Isa Benediktus XVI  
mind oma privaataudientsile. Ma ei  
saa jätta neid ridu siia kirja lisamata,  
et julgustada teid veelkord olema  
tänulik tema suure poolehoiu ja huvi,  
ja tema isaliku õnnistuse eest kõigile  
üksikisikutele ja prelatuuri  
apostellikule tööle. Palugem palju  
tema ja tema palvesoovide eest.

Kogu oma armastusega, ma õnnistan  
teid.

Teie Isa,

+ Javier

Rooma, 1. veebruar, 2009

-----

[1] Jh 10,16

[2] Püha Josemaría, *Kohata Kristust*  
Nr. 9

[3] Kl 1, 24

(4) Püha Josemaría, *Ristitee* 2.peatus, punkt 5

[5] Jh 6, 51

[6] Püha Josemaría, Jutluse märkmed, 11.7.1974

[7] Sama

[8] Püha Josemaría, *Tee* , Nr. 933

[9] Benediktus XVI., Jutlus üldaudientsil, 29.10.2008

[10] 1 Kr 1, 18-23

[11] Benediktus XVI., Jutlus üldaudientsil, 29.10.2008

[12] Benediktus XVI., Jutlus Pauluse aasta avamisel, 28.6.2008

[13] 2 Kr 5, 14

[14] 1 Kr 9, 16

[15] Püha Josemaría, Jutluse  
märkmed, 26.7.1937

[16] Püha Josemaría, *Jumala sõbrad*,  
Nr. 271

[17] Palve Jumala teenri Alvaro del  
Portillo palve isiklikuks  
pöördumiseks.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
et-ee/article/prelaadi-kiri-  
veebbruar-2009/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiriveebbruar-2009/) (12.03.2026)